

ΙΩΝΙΚΗ ΜΕΛΙΣΣΑ.

ΣΜΥΡΝΗ, τῆ 5 Ὀκτωβρίου, 1851.

Πρὸς τοὺς Κ. Κ. Συνδρομητὰς τοῦ παρόντος
Συγγράμματος.

Κύριοι!

Ἰδοὺ! ὧς τι σωτηρόδεικτον ἄστρον, ἐξ Ἄνατολῶν διαχέον τὰς ἀκτῖνάς του, περιϋπταμένη καὶ τὸ δεύτερον ἤδη ἔτος ἡ ἐργατικὴ καὶ εὐπαύροφος Ἰωνικὴ Μέλισσα, καὶ διαρρηγνύουσα τὰς πεπικνωμένας ἀπεράντους στίβας τῆς σκοτεινῆς οὐμίχλης, διὰ νὰ μεταβιβάσῃ οὐκ ὀκνηθὲν, εἰς τοὺς Μελιτομοῦσι γέτας γενναίους Ἀναγνώστας τῆς, τοὺς ἐκ Μελιτῶν χεῖλεων ἀπανθισμένους ἔαρινους καρπούς τῶν πόνων τῆς, ὀφείλει, κατὰ χρέος, νὰ ἐκτείνῃ χεῖρα, ἰκέτιδας πρὸς τὸν Ἵψιστον Παντάνακτα, ὑπὲρ τῆς μακροβιότητος καὶ εὐημερίας τοῦ Κραταιοτάτου καὶ φιλομούσου Σουλτὰν Αἰπούλ Μεζίτ, εἰς τὸ ἰσχυρὸν κράτος τῆς Α. Μ. τοῦ ὁποίου, ὑποδιατελοῦσα αὕτη ἀνθολογεῖ καὶ ζωογονεῖται ὑπὸ τῆς μοσχοπνύου αὔρας τῶν ἐπιδαφιλευόντων νόμων Του. Ἐπειτα δὲ νὰ ὁμολογήσῃ ἀπείρους χάριτας, διὰ τὴν ἐπιδαφιλευούσαν συνδρομὴν, εἰς τοὺς μελιττερῶντας φιλομούσους καὶ παμπληθεῖς συνδρομητὰς αὐτῆς· πλὴν τῶν λοτοφάγων Λατίνων καὶ κιφηνολατινιζόντων, τῶν ὁποίων οὔτε ἐδέχθη, οὔτε δέχεται, ἀλλ' οὔτε δεχθήσεται τὴν παμπόνηρον καὶ φεροποιᾶν συνδρομὴν, διὰ νὰ μὴ μεταποιηθῇ εἰς ἐγκλημα καθοσιώσεως. Εἰς δὲ τοὺς ἀνθιστέπτους μελιτοβόροντας κυψελικῶς καὶ κα-

λοκάγαθους Συντάκτας αὐτῆς, ἀμάραντος ἡ εὐγνωμοσύνη τῆς ἀνακράζεται. Ἰδίως δὲ εἰς τὸν ἀξιώσιμον Κ. Γ. Λάτριν, τοῦ ὁποίου οἱ ἄτρυτοι κόποι καὶ ὁ διακωκῆς περὶ τὰ καλὰ ζήλος ἀποβαίνουν παντὸς ἐπαίνου ἄξιοι. Ὁ Γρομερὸς οὗτος πέλεκυς κατὰ τοῦ βροτοφάγου Ἰησουϊτισμοῦ, ἡ χρυσήλατος σάλπιγξ τοῦ Ἰωνίου Ἀδαμαντίου Κοραῖ, τὸ γνήσιον τέκνον τοῦ Μελητογενοῦς ἀμιμῆτου Ὀμήρου, τὸ καύχημα τῆς φιλομούσου καὶ μεγαλοπόλεως ταύτης Σμύρνης, διὰ τὸν ἐθνικὸν χαρακτήρα του, ὁ ἀληθὴς Ἰσραηλιτελληνικὸς Λάτρις τοῦ Χριστοῦ, πάντα ταῦτα λαμπραὶ ἀρεταὶ οὔσαι τοῦ κατ' εἰκόνα Θεοῦ πλασθέντος ἀνθρώπου, εἶναι ἐκ τῶν σπανίων, εἰς τὰς παρούσας μάλιστα ἀργυρολογικὰς περιστάσεις. Ὅθεν τῷ ἀπονέομενον μικρὸν φόρον, μικρὴν μυσσίνην τῶν ἀγαθοεργῶν προτερημάτων του, πρὸς δόξαν μὲν καὶ καύχημα τῆς ἀρετῆς, ἀρὰν δὲ καὶ μαυροβαψίν τῆς ἀχαριστίας.

Ἐνταῦθα δὲ λαμβάνουσα τὴν τόλμην καὶ εὐκαιρίαν ἢ φιλεργατικὴ Ἰωνικὴ Μέλισσα ἀναβοῦζει τὴν ὑπόσχεσιν βελτιωτικῆς τιμῆς ἐπὶ τὰ κρέιττω Ἰμνητιομέλιτος, διὰ τὴν τρέχουσαν μακρονονοχαιμερινὴν διασκέδασιν, ἐπὶ τῶν εὐτερπῶν συναστροφῶν τῶν μελιτοφάγων Ἀναγνωστῶν τῆς, τῶν ὁποίων τὴν συγγνώμην καὶ ἐπιείκειαν, ἐπικαλεῖται, διὰ τὰς προπερελθούσας ἐλλείψεις τῆς. Εἶδομεν δὲ εὖ καὶ καλῶς, ὅτι, πρὶν ἔτι αἱ τῶν νεογνῶν πτηνῶν σωματικαὶ δυνάμεις ἰσχυρυνθῶσι, καὶ ἀναπτυχθῶσιν αἱ διανοητικαὶ αὐτῶν, ἀδυνατοῦν πρὸς τὴν διάπτησιν καὶ εὔρεσιν τῆς ἐξ ἀγλαοκάρπων δένδρων καταλλήλου θρεπτικῆς βρώσεως· διὸ εὐελπιζομένη εἰς τὴν θαψίλειαν

τῶν δαρνοστεφῶν συνδρομητῶν τῆς, πρὸς διάχυσιν τῶν Ἰωνίων ναμάτων τῆς, ἔχει τὴν τιμὴν νὰ προσυπογραφῆθῃ διὰ τοῦ

Ἐκδότου αὐτῆς

ΑΝΤ. ΠΑΤΡΙΚΙΟΥ.

Le Double Parallèle, ou l'Eglise en presence de la Papauté et de la Reforme du XVI siècle, par Alexandre de Stourdza, Athènes, Imprimerie d'André Coromelas. Rue d'Hermès, N° 215 1849. ἤτοι

Ὁ Διπλοῦς Παραλληλισμὸς, ἢ ἡ Ἐκκλησία ἐνώπιον τοῦ Παπισμοῦ καὶ τῆς Μεταρρυθμίσεως τοῦ ΙΣ'. αἰῶνος, ὑπὸ Ἀλεξάνδρου Στούρτζα. Ἀθήνησι. Τυπογραφεῖον Ἀνδρέα Κορομηλά, ὁδὸς Ἐρμού, ἀριθ: 215. 1849.

Τοιοῦτον τίτλον φέρει ἀξιολόγόν τι φυλλάδιον, πόνημα συγγραφέως ἐνδόξου περὶ τὰ Ἐκκλησιαστικά, μεταφρασθὲν πρὸ ὀλίγου εἰς τὴν ἡμετέραν γλῶσσαν καὶ ὁσονοῦπω ἐκδιδόμενον ὑπὸ Ἰ. Λαζαρίδου, εἰς τοῦ ὁποίου τὴν Τυπογραφίαν καὶ τὸν ζῆλον ὀφείλει τὸ ἔθνος εὐγνωμοσύνην τινα δι' ὅσα ἐξέδωκεν ἄχρι νῦν ἔργα διαφορῶν ὑπὲρ τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας, πολεμουμένης καὶ σήμερον ἀσπόνδως ὑπὸ τῶν αἱρέσεων τῆς Δύσεως.

Ὁ συγγραφεὺς τοῦ προκειμένου πονήματος, μικροῦ μὲν κατὰ τὸν ὄγκον, μεγάλου δὲ κατὰ τὴν ἐσωτερικὴν ἀξίαν, κύριος Ἀλεξάνδρος Στούρτζας, ἀνὴρ ἐπίσημος εἰς πολιτικὰς ὑπηρεσίας μᾶς μεγάλης ὁμοδόξου ἐπικρατείας, εἶναι γνωστὸς εἰς τὸ ἔθνος ἐξ ἄλλων, ὁμοίως ἀξιολόγων, συγγραφῶν καὶ ἐργασιῶν ὑπὲρ τῆς Χριστιανικῆς διδασκαλίας ἐν γένει, καὶ ἰδίως ὑπὲρ τῆς Ὀρθοδόξου Καθολικῆς Ἐκκλησίας, τῆς Ἑλληνικῆς, Ἑλληνῶν καὶ αὐτὸς φιλογενῆς καὶ γράφων καλῶς καὶ γλαφυρῶς εἰς τὴν ἡμετέραν γλῶσσαν. Ὁ ἔντιμος οὗτος ἀνὴρ περιῆλθε πρὸ πολλοῦ πολλὰ ἔτη εἰς τὴν σοφὴν Εὐρώπην, μελετῶν τὰ ἐκκλησιαστικά καὶ ἐπισκεπτόμενος διὰ τοῦτο τὰς ἐν αὐτῇ μεγάλας Βιβλιοθήκας καὶ τοὺς σοφοὺς ἀνδρας πάσης αἱρέσεως, ἵνα ἐξ ἐπιγνώσεως πληρεστάτης, ὅσον ἐνδέχεται, σχηματίσῃ πεποίητην ἰδίαν περὶ τῆς ὀρθότητος τῶν δογμάτων καὶ τῶν ἐπιμῶν τῆς Ἑλληνικῆς Ἐκκλησίας. Ἐντεῦθεν ἀπέβη χρήσιμος καὶ ὠφελιμώτατος πρὸς τὴν Καθολικὴν τῶν Ὀρθοδόξων τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίαν, ἰδίως δὲ τὴν Ἑλληνικὴν, προσβαλλομένην ἐκ νέου ὑπὸ τῶν Παπιστῶν μὲν ἐχθρικότερον καὶ κακοηθέστερον, ὑπὸ δὲ τῶν Διαμαρτυρομένων ὁπωσοῦν φιλικώτερον καὶ μετριώτερον.

Ἐίδαμεν ἄχρι νῦν πολλὰ, γραφέντα εὐστόχως ὑπὸ τῶν ἡμετέρων κατὰ τῆς Παπικῆς Παναρεσίας, ὀλιγότατα δὲ κατὰ τῆς πλάνης τοῦ Λουθηρανισμοῦ, ὅς τις ἐξ ἀρχῆς διαμαρτυρηθεὶς εὐλόγως κατὰ τῶν ἀντευαγγελικῶν καὶ ἀντικανονικῶν τοῦ Παπισμοῦ καινοτομιῶν καὶ παρεκτροπῶν, τὰς ὁποίας κατεδίκασε πάντοτε ἡ Ἑλληνικὴ Ἐκκλησία, φυλάττουσα πιστῶς καὶ ἀπαρεγκλίτως τὴν ἀρχαίαν τῆς Χριστιανικῆς Ἐκκλησίας γνώμην καὶ κατάστασιν, ὡφελεῖ κατὰ φυσικὸν λόγον νὰ ἐπανεῖθῃ εἰς τὸ ἱερὸν κῆρος τοῦ ἐν Κωνσταντινουπόλει Οἰκουμενικοῦ θρόνου τῆς Καθολικῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας, καὶ ἂν αὐτὸς ὑπῆρχε τότε πολιτικῶς ὑπκείμενος εἰς ἄλλην μὴ Χριστιανικὴν θρησκείαν, καὶ ὅχι νὰ καινοτομήσῃ καὶ αὐτὸς αὐθαιρέτως, κατὰ τὸ παλαιότερον τῆς Ρώμης παράδειγμα, νεοφανῆ τινα καὶ ἀναρχικὴν Ἐκκλησίαν, ὡς δῆθεν παλαιὰν, τὸ δὲ ἄληθές θηρεῦων καὶ αὐτὸς, ὡς ποτε ἡ Ρώμη, τιμὰς καὶ δόξας κοσμικὰς καὶ ὕλικὰ συμφέροντα διὰ τῶν πνευματικῶν ζημιῶν τῆς ἀρχαίας καὶ ἀσαλεύτου τῶν Χριστιανῶν Ἐκκλησίας, τῆς Ἀνατολικῆς.

Διὰ τοῦ φυλλαδίου, περὶ οὗ ὁ λόγος, ὁ κύριος Στούρτζας, παραβάλλων τὰς δύο ταύτας ἰσχυράς Ἐκκλησίας, τὴν Παπικὴν καὶ τὴν Λουθηρανικὴν, πρὸς τὴν ἀληθῶς Καθολικὴν καὶ Ὀρθόδοξον, τὴν Ἑλληνικὴν, ἀποδεικνύει προχειρῶς καὶ δι' ὀλίγων ἀκαταμαχῆτων ἐπιχειρημάτων, νεωτερίζουσας μὲν ἐκεῖνας αὐθαιρέτως καὶ ἀσκόπως κατὰ τι ἰδιαίτερον ἐκάστη ἐκλεκτικὸν σύστημα, ὅπερ αἱρεσις κατὰ τὴν Ἐκκλησιαστικὴν γλῶσσαν, μόνην δὲ τὴν Ἑλληνικὴν φυλάττουσαν ὅσον αἶον τε ἀπαρράλλάκτως καὶ ἀπαρασαλεύτως τὴν ἀρχαίαν τοῦ Χριστιανισμοῦ πίστιν καὶ διδασκαλίαν, τὴν τεθεῖσαν ἀτίδιον ὑπ' αὐτοῦ τοῦ Σωτῆρος ἡμῶν καὶ τῶν ἀγίων αὐτοῦ μαθητῶν. Ἀλλὰ περὶ τούτου, ὅσον καὶ ἂν φιλονεικῶσι κατ' ἀρχάς, πείθονται, ὡς γνωστὸν, ἐπὶ τέλους πάντες οἱ σοφώτεροι καὶ εὐκρινέστεροι καὶ λογικώτεροι τῶν τε Παπιστῶν καὶ τῶν Διαμαρτυρομένων, ἐπιμένοντες μόνον εἰς τοῦτο ἕκαστοι, ὅτι αἱ διαφοραὶ τῶν Ἐκκλησιῶν αὐτῶν πρὸς τὴν Ὀρθόδοξον εἶναι ἢ ἐπουσιῶδεις καὶ ἀδιάφοροι ἢ κατὰ τι ὕλογοι καὶ ἀναγκαῖαι, ἂν καὶ νεωτερικαί, διὰ λόγους οἰουσιθῆποτε ἰδιάζοντας ἐκάστη, καὶ μὴ πείθοντας τὴν συνείδησιν τοῦ Ὀρθοδόξου Χριστιανοῦ, τοῦ πιστοῦ ὁπαδοῦ τῆς παλαιᾶς τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας, σωζομένης ὑπὸ τῶν Ἑλλήνων, τῶν Ρώσων, τῶν Σέρβων, τῶν Δακῶν, τῶν Ἀρμενίων (ἂν καὶ οἱ Ἀρμένιοι διατηρῶσιν εἰσέτι μικράς τινας καὶ ἐπουσιῶδεις ὡς πρὸς τὴν Ὀρθοδοξίαν διαφορὰς τοῦ παλαιοῦ αὐτῶν σχίσματος καὶ μετὰ τὴν γενομένην μετ' ἡμῶν ἐνωσιν αὐτῶν κατὰ τὴν ΙΒ' ἐκατονταετηρίδα)